

לי מזמן כל הדרך לשועל הלב

מסדרון

מה תעשה מי שנטלה ממנה חיותה תחת השמש
ולא היתה שדרתה מאמנת ולא היתה הולכת
ומתגמשת תחת המשא
ותחת שתהא מאמנת בנשיאת על הימים
היה על הימים יונק ממנה את שדרתה חליה
אחר חליה, מותיר תחתיו חלל דק וישר ככלי נשיפה
שיהיה העולם מנגן בה כרצונו
והיה רצונו של העולם גוזל את כבודה
של אשה זו מה תעשה
שלא תהא תועה יותר שלא תהא
נעה ונדה בחדרים, מאבדת אחיזה בממש
וגם בקרבת חפצים, מפלטם של מי שאבד לו
כל השאר, אינה מתנהמת עוד
על אחת כמה בני אדם

תבוא נא אשה זו בקרבת הימים בהם
היתה קרובה אצל עצמה, תבוא פנימה אל הימים
שהיתה ילדה והיתה מדמה לחזות פנים
באיבריו של כל דומם
ולא היתה רואה בפנסי המכוניות אלא עינים
ובפרי האצטרבל ראתה שכלו עינים
והיתה הופכת בו מול עיניה כמו אבן יקרה ומוזרה.
כל דבר שהביטה בו היה מביט בה חזרה –
כך עשתה לעצמה בית בעולם ולא ידעה
כי הזמן מוחה את הפנים, ולא רק מן הדומם.

וגם אם לעתים נרדמה מתוך בכי,
היתה משתאה על דמעותיה הנשפכות
ועל לחייה הלוחטות, ששלה הן
ולא היתה מוחה

תעבר נא זו האשה במסדרון הצר שפצעה
בצאתה
ובטרם תשוב

הושענא רבה

"...ולכן צריקי שתחבט ה' חבטות כנגד ה' גבורות, כי בכל חבטה יורד ונתן בה גבורה אחת מהם וכונת החבטה בעצמה הוא הפאת הדינין וירידתם במלכות שבה הנקראת קרקע עולם"
האר", שער הכוונות, דרושי חג הסוכות ח'

שרשי עולם אחר עורקים מדלקים משתרגים
מטה עד לתחתיות גרוני.
האמנם אותה אחת שנוכנסה למכונית וחשבה
בשמץ של הקלה חשבה:
אין סכנה.
לא איש יפה.

כמה יהרה לחשב שאפשר לה בכלל
למדד במשגים הרגילים (כפפות לבנות רקומות
מן המאה לפני שעברה, כרזות ענק באילון
מורחות ממדי אדם עד לקומות הכי
עליונות – כאלו יכולות להיות שקולות למשקפים הצלולים
שבעדם אתה רואה, אתה נשמר מפני
השקר שבכל זה)

מטמטמת לחשב שאפשר להקיר את כלך מן הצד
שליד הנהג, לסכם אותך
בזרוע דקה על ההגה, כפות ידיים שלך, צנאר,
מצמוצי המבוכה

מעטפת איש רגיל שיחסתי לך
כל הדרך לשועל הלב ושממית המחשבה
שהתחרו ביניהם על הזכות לפגישה האמתית
שהתרחשה רק אחר כך, הרבה אחר כך,
כשהסמוי מן העין הפך גלוי כמו פצע
כמו הידיעה: הנה האיש

זה האיש
ולחבט חמש פעמים
בערכה